

ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πορτοκαλιῶν, παρὰ τὸ χεῖλος τῆς λεκάνης τῆς κρήνης, ἔρχονται νὰ ἀνακνεύσουν ὀλίγην ἑρπύνην οἱ ἀγαθοὶ Σεβίλλιανοὶ κατὰ τὰς καυστικὰς ὥρας τοῦ θέρους. Πρὸς ἀνάμνησιν δὲ τοῦ τερπνοῦ παραδείσου τοῦ Μωάμεθ δὲν ὑπολείπεται ἄλλο ἢ ἡ ὁροσερὰ χλόη καὶ ἡ βαλσαμώδης αὔρα καὶ ἀπὸ καπνοῦ καμμῖα ὥραια κόρη μὲ μεγάλους ὀφθαλμούς, τοὺς ὑποίους σοῦ ἐκτοξεύει διερχομένη διὰ μέσου τῶν μακρινῶν δένδρων.

Ἡ περιώνυμος Γιάλδα, τῆς μητροπόλεως τῆς Σεβίλλης, εἶνε ἀρχαῖος ἀραβικὸς πύργος, ἀνεγερθεὶς, ὡς βεβαίως, ἐν ἔτει γιλιιστῶ, ἐπὶ τῇ βῆσει σχεδίου τοῦ ἀρχιτέκτονος Γκαθέρ. Ἐφευρέτου τῆς ἀλγέβρας, τροποποιηθεὶς κατὰ τὸ ἀνώτατον μέρος μετὰ τὴν νέαν κατὰκτησιν καὶ μεταβληθεὶς οὕτω εἰς χριστιανικὸν κωδωνοστάσιον, μένει ὅμως παντοτε ἀραβικὸς τὴν ὄψιν καὶ εἶνε πάντοτε περισσότερον ὑπερήφανος διὰ τὴν ἐκλείψασαν σημαίαν τῶν ἡττηθέντων ἢ διὰ τὸν ἐκ νέου ἐπ' αὐτοῦ τεθέντα σταυρὸν ὑπὸ τῶν νικητῶν.

Εἶνε μνημεῖον παρχὸν νέαν ὅλως αἰσθῆσιν. Σὲ καμνεὶ νὰ μειδίῃ. Εἶνε μέγιστον καὶ ἐπιβλητικὸν ὡς πυραμὶς αἰγυπτιακὴ, ἐνταυτῷ δὲ χαρίεν καὶ κομψὸν ὡς σκιάς κήπου.

Ὁ πύργος οὗτος εἶνε πλινθόκτιστος, τετράγωνος, μὲ ὥραιότατον ροδίνον χρωματισμόν, γυμνὸς μέχρις ὀρισμένου ὕψους, ἐκείθεν δὲ καὶ ἄνω στολισμένος μὲ ἀραβικὰ παρχθυράκια διπλᾶ, οἷονεὶ ἐκ τύχης ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐγκατεσπαρμένα, μὲ μικροὺς ἐξώστας, παρέχοντας τερπνότερον θέαμα.

Ἐπὶ τῆς ὀροφῆς, ὅπου τὸ πάλαι ὑπῆρχε ποικιλόχρους στέγη, ἐφ' ἧς ἀνυψοῦτο σιδηροῦς στύλος, ὑποβαστάζων τέσσαρας ὑπερμεγέθεις σφαίρας χρυσαῖς, ἐγείρεται τὸ χριστιανικὸν κωδωνοστάσιον, συγκείμενον ἐκ τριῶν ὀροφῶν, ἐξ ὧν ἡ πρώτη κατέχεται ὑπὸ τῶν κωδῶνων, ἡ δευτέρα περιβάλλεται ὑπὸ κιγκλιωτοῦ περιζώματος καὶ ἡ τρίτη ὑψοῦται ἐν σχήματι θόλου, ἐπὶ τοῦ ὅποιου περιστρέφεται δίκην ἀνεμοδείκτου κολοσσικὸν ἄγαλμα ἐξ ὀρειχάλκου ἐπιχρυσωμένου, παριστάνον τὴν Πίστιν, κρατοῦσαν εἰς τὴν μίαν χεῖρα φοῖνικα καὶ εἰς τὴν ἄλλην σημαίαν. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶνε ὁρατὸν ἐκ μεγάλης ἀπὸ τῆς Σεβίλλης ἀποστάσεως, ὅταν δὲ τὸ κτυπᾷ ὁ ἥλιος ἀκτινοβολεῖ ὡς ἐν παμμέγιστον ρουμίνι, ἐμπεπηγμένον εἰς τὸ στέμμα Τιτάνος βασιλείας, δεσπόζοντος ὅλης τῆς ἀνδραλυσιακῆς κοιλάδος.

Ἀνῆλθον μέχρι τῆς κορυφῆς, ἐκεῖ δὲ ἡ ἀμειβή μου διὰ τὸν κόπον τῆς ἀνάοδος ὑπῆρξε πλουσία. Ἡ Σεβίλλη, κατάλευκος ὡς νὰ ᾔτο ὅλη ἀπὸ μάρμαρον, περικυκλωμένη ἀπὸ κήπους, δάση καὶ δεινροστοιχίας, ἐν τῷ μέσῳ πεδιάδος πλήρους ἐπανυλίων, ἐκτείνεται ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς σας ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τῆς ἀντολικῆς αὐτῆς ὠραιότητος. Ὁ Γουδαλκιβίρος, γεμάτος πλοῖα, τὴν διασχίζει καὶ τὴν περιβάλλει δι' εὐρυτάτης καμπύλης. Ἐδῶ ὁ Πύργος τοῦ Χρυσοῦ διαγράφει τὰς κομψὰς γραμμὰς του ἐπὶ τῶν κυανῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ, ἐκεῖ τὸ Ἀλκαζάρ ἐπιδεικνύει τοὺς μεγαλοπρεπεῖς πύργους του, παρεκεῖ, ὑπεράνω τῶν στεγῶν τῶν οἰκίων, προβάλλουν πυκνὰ φυλλώματα δένδρων ἐκ τῶν κήπων τοῦ Μονπανσιέ. Τὸ βλέμμα εἰσδύει ἐντὸς τοῦ ἱπποδρόμου τῶν ταυρομαχιῶν, εἰς τοὺς κήπους τῶν πλατειῶν, εἰς τὰ patios τῶν οἰκίων, εἰς ὅλας τὰς ὁδούς, αἵτινες ἀπολήγουσιν περὶ τὴν μητρόπολιν. Μακρὰν φαίνονται τὰ χωρία τοῦ Σάντι-Πόντσε, τοῦ Ἀλγάβα καὶ ἄλλα, τὰ ὅποια ἀσπρίζουν εἰς τὰς κλιτύς τῶν λόφων.

Δεξιὰ τοῦ Γουδαλκιβίρου, τὸ μέγα προάστειον τοῦ Τριάνα. Ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, αἱ ὁδοντωταὶ κορυφαὶ τῆς Σειρᾶς Μορίνης, ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος, ἄλλα ὄρη μὲ ἀπείρους ἰσθαφεῖς κορυφὰς, καὶ ὑπεράνω τοῦ θαυμασίου τούτου πανοράματος ὁ καθαρώτερος, ὁ διαυγέστερος, ὁ μαγευτικώτερος οὐρανός, ὅστις ἐμειδισέ ποτε εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἀνθρώπου.

Κατελθὼν τῆς Γιάλδας, ἐπὶ γὰρ νὰ ἴδω τὴν Κολόμβειον βιβλιοθήκην, εὐρισκόμενὴν ἐντὸς ἀρχαίου τινὸς κτιρίου, πλησίον τοῦ Patio de los Naranjos. Ἀπὸ εἶδον μίαν συλλογὴν

ἀπὸ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, καὶ πολύτιμα χειρόγραφα, ἐν τῶν ὁποίων ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἀλφόνσον τὸν Σοφόν, ἐπιγραφόμενον : Το βιβλίον τοῦ Θησαυροῦ, γεγραμμένον δὲ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἰσπανικῇ γλώσσῃ, εἶδον — ἀψήσατέ με νὰ τὸ ἐπαναλάβω — εἶδον — ἐγὼ — μὲ ὕψους ὀφθαλμούς καὶ πῆζων διὰ τῆς μίαν χειρὸς τὴν ἰσχυρῶς πολλομένην καρδίαν μου, εἶδον ἐν βιβλίῳ, μίαν πραγματεῖαν περὶ κοσμογραφίας καὶ ἀστρονομίας, λατινιστί, μὲ τὰ περιθώρια πλήρη σημειώσεων, γεγραμμένων διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου.

Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος εἶχε σπουδάσει τὸ βιβλίον ἐκεῖνο, ὅταν συνελάμβανεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ μέγα σχεδίου, εἶχεν ἀγρυπνήσει ἐπὶ τῶν σελίδων ἐκεῖνων, τὰς εἶχεν ἐγγίσει, ὥσως τὸ θεῖον μέτωπόν του, κατὰ τὰς κοπιώδεις ἐκείνας ἀγρυπνίας, εἶχε καταπέσει ἐνίοτε κατακοπὸν ἐπὶ τῶν περιγραμμένων ἐκείνων καὶ τὰς εἶχε βρέξει μὲ ἰδρώτα ! Ἀνατριχίλατι τις ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ ! Ἄλλο ἀκόμη ! Εἶδον ἐγγράφον τι γεγραμμένον διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Κολόμβου, ἐν τῷ ὁποίῳ εἶνε συνειληγμένα ὅλα αἱ προφητεῖαι τῶν ἀρχαίων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν συγγραφέων, αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν ἀνακάλυψιν κόσμου νέου. Διὰ τοῦ ἐγγράφου τούτου, ὡς φαίνεται, προσεπαθήσεν ὁ Κολόμβος νὰ πείσῃ τοὺς ἡγεμόνας τῆς Ἰσπανίας νὰ τῷ χορηγήσουν τὰ μέσα τῆς ἐπιχειρήσεώς του. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑπάρχει χωρίον τι ἐκ τῆς Μηδεῖας τοῦ Σενέκα λέγον : *Venient annis secula seris. quibus oceanus vincula rerum laxet, et ingens pateat tellus.* Ἐν τῷ βιβλίῳ δὲ τοῦ Σενέκα, ὅπερ ἐπίσης εὐρίσκεται ἐν τῇ Κολομβεῖῳ βιβλιοθήκῃ, παρὰ τὸ ἀνωτέρω χωρίον, ὑπάρχει ἡ ἐξῆς σημείωσις τοῦ υἱοῦ Φερδινάνδου : « ἡ προφητεία αὕτη ἐπληρώθη διὰ τοῦ πατρός μου, » τοῦ ναυάρχου Χριστοφόρου Κολόμβου, ἐν ἔτει 1492 ».

Οἱ ὀφθαλμοί μου ἐπληρώθησαν δακρύων : θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἤμην μόνος διὰ νὰ ἀσπασθῶ τὰ βιβλία ἐκεῖνα, διὰ νὰ τὰ φυλλομετρήσω μέχρις οὗ νὰ κουρασθῶ, διὰ νὰ ἀποσπᾶσω μικρόν τι τεμάχιον καὶ νὰ τὸ πάρω μαζὶ μου, ὡς τι ἱερόν. Χριστόφορος Κολόμβος ! Εἶδον τὰ γραμμάτια σου ! Ἠγγίσα τὰ φύλλα, τὰ ὅποια αὐτὸς ἠγγίσε ! Τὸν ἠσθάνην τόσον πλησίον μου ! Ἐξελθὼν τῆς βιβλιοθήκης, δὲν εἰξέυρω... εἰμποροῦσα νὰ ριθῶ μέσα εἰς τὰς φλόγας διὰ νὰ σώσω ἐν νήπιον, εἰμποροῦσα νὰ μείνω γυμνὸς διὰ νὰ βοηθῶ ἓνα πτωχόν, θὰ ἔαμην εὐχαρίστως μεγάλην τιμὰ θυσίαν. Ἠμην τόσον πλούσιος !

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΠΟΛΥ ΠΛΟΥΣΙΑ

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ὅλον τὸ παρελθὸν τοῦ ἐπανήλθε στὸν νοῦν αἱ πρῶται φιλοφρονήσεις ποῦ ἀντήλλαξαν, ποῦ εἶχον κρυμμένη μέσα των μιά δειλὴ δειλὴ ὁμολογία, αἱ συμπώσεις ποῦ τοὺς ἔφεραν κοντὰ τὸν ἓνα στὸν ἄλλον εἰς τὸ κοτιγιὸν καὶ τὸ σουπέ, ἡ ματιαὶς ποῦ ἔλλαξαν εἰς τὸ τρυφερὸ κατρκύλισμα τοῦ βάλς, ἡ ὁμιλία ἐκείνη τῶν ματιῶν, ὁμηλία ποῦ πάει ἴσα στὴν καρδιά. Καὶ τί γλυκειά, ἀνέκφραστη μέθη τὸν ἔπιασε τὴν ἡμέρα ποῦ ἐνόησε ὅτι ἡ Ἰουλία ἀπεκρίνετο εἰς τὰ κισθήματά του, τὴν ἡμέρα ποῦ — ἀπλότης καὶ κοκεταρία μαζὺ — ἄφησε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ στῆθος τῆς ἓνα τριαντάφυλλο γιὰ νὰ τὸ πάρῃ ἐκεῖνος.

Καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔχασεν ἐξ αἰτίας του, ἀπὸ μεγάλην λεπτότητα καὶ ὀλίγον καὶ ὑπερηφάνειαν. Καὶ ὅμως ἡ εὐτυχία θὰ ἦταν ἐκεῖ γι' αὐτόν, ἐκεῖ εἰς τὴν ἀγάπην αὐτῆς τῆς κα-

λῆς γλυκείας καὶ ἑυμορφῆς κόρης. Καὶ ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις αὐτὰς ἀφῆκεν ὁ Θωμᾶς τὴν θειάν του περὶ τὴν δεκάτην, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ σπῖτι του.

Ὁ Θωμᾶς ἦτο εἴκοσι ἔξ ἐτῶν. Ὁρφανὸς ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας, ἀνετράφη ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς του θειάν του Κατίναν Μελιχάρη. Ἐπειδὴ ἦτο πτωχός, ἐσπούδαζεν ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα τῆς θειᾶς του, τῆς ὑποίας τὴν μικρὰν περιουσίαν θὰ ἐκληρονόμει μετὰ τὸν θάνατόν της.

Ὁ Θωμᾶς ἦτο πάντοτε εὐγνώμων καὶ τακτικὸς καὶ ἔβδω-μαδα δύο ἢ τρεῖς ἀπὸ τὰς ἐσπέρας του ἐφύλαττε διὰ τὴν θειάν του, ὅπου ἐπήγαινε καὶ ἡ τῆς ἐδιάβαζε κανὲν βιβλίον ἢ ἐσυζητοῦσαν διὰ τὸν προσεχῆ τοῦ Θωμᾶ διορισμὸν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν. Καὶ ἡ θεία Κατίνη δὲν ἦτο ποτὲ εὐτυχιστέρα παρὰ ὅταν ἐπερνοῦσε λίγας ὥρας μαζὺ μὲ τὸν ἀγαπημένον της ἀνεψιόν.

Καὶ τώρα δὲν ἐφρόντιζε γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τοῦ εὕρῃ μίαν γυναικούλαν καλὴν, σύμφωνα μὲ τὰς διαθέσεις του καὶ τὴν καρδίαν του.

Ὁ Θωμᾶς ἦτο ἄλλως τε ἓνας ἀπὸ τοὺς σπανίους νέους ὑψηλός, μελαγχρεῖνός, μὲ τὰ γαλανὰ μάτια του. Ὁμιλοῦσε μὲ μίαν ἰδιαιτέραν χάριν καὶ γλυκύτητα, εἶχε τρόπους λεπτούς καὶ ἦτο πάντοτε ἐνδεδυμένος μὲ τὴν μεγαλειτέραν κομψότητα.

Αὐτὰ ὅλα συνετέλεσαν ὥστε νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν εἰς τὴν Ἰουλίαν Βαρχαλῆ, τὴν ὑποίαν καὶ αὐτὸς ἀγαποῦσε ὀλίγον. Ἐκαμε λόγον μίαν ἡμέραν εἰς τὴν θειάν του καὶ ἐπειδὴ καὶ ἡ θεία Κατίνη, μ' ὅλα τὰ γηράματά της, εἰξευρε, ἡ ἴσως ἐνθυμείτο, ὅτι ἄμα εἶνε κανεὶς εἴκοσι ἔξ χρόνων ἢ καρδιά πο-νεῖ, ἐνόησεν ἀμέσως τί τρέχει.

Τ' ἄλλα εἶνε γνωστά.

Τὴν εἶδε πολλαῖς φοραῖς καὶ ἔτσι νύκτα ῥμέρα ὁ Θωμᾶς ὠνειρεύετο τὰ ὠραῖα μάτια τῆς Ἰουλίας. Ἡ θεία Κατίνη ἀκολουθοῦσε εὐχαριστημένη τὰς προόδους τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ. Ὁ Θωμᾶς ἐζήτησε πληροφορίας καὶ ἡ δυσαναλογία τῶν περιουσιῶν τὸν ἀπεθάρρυνε καὶ ἀπεφάσισε νὰ διακόψῃ πᾶσαν σχέ-σιν. Καὶ ἡ θέσις τῶν πραγμάτων ἦτο πολὺ σοβαρότερη παρ' ὅτι ἐτόλμησε νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὴν θειάν του. Δὲν τῆς εἶχε πῇ τὴν ἀλήθειαν. Δὲν ἦσαν δύο μόνον αἱ προσκλήσεις, τὰς ὑποίας ἀπέφυγεν, ἀλλὰ τέσσαρες. Ἐτσι λοιπὸν τὰ πράγματα ἦσαν τελειωμένα καὶ οὔτε ἔπρεπε νὰ συλλογισθῇ πεῖρα... Καὶ αὐτὸς ποῦ τὴν εὗρισκε τόσον ὠραίαν τὴν Ἰουλίαν.

Καὶ μία τέτοια καταστροφή τὴν ὥραν ἐκείνην δὲν ἐφαί-νετο πολὺ δύσκολη, ἀλλὰ περὶ ἔπειτα, ἄμα συλλογισθῇ κανεὶς λίγο, ἄμα τὰ γεγονότα ὅλα περνοῦν γραμμὴ ἀπὸ τὸν νοῦν σου καὶ ὅλαι αἱ ἀναμνήσεις ξαναρχοῦνται πίσω, τότε σὲ πιάνει ἡ μελαγχολία, ἡ συγκίνησις σου τρώγει τὰ σωθικά, τὰ πε-ρασμένα ξαναγυρίζουν, καὶ σίμα, ἀργὰ πέφτει ἓνα δάκρυ ἀπάνω στὴν πληγὴ. Θαρρεῖς πῶς μπορεῖς, μιὰ ποῦ ἔδωσες τὴν καρδίαν σου, νὰ τὴν παρῇς πίσω, καὶ ἀργὰ καταλαβαί-νεις πῶς τραβᾷς νὰ τὴν ξεκολλήσῃς καὶ τὴν ξεσχίσεις.

Αὐτὰ ἐσυλλογίζετο ὁ Θωμᾶς ἄμα ἐγύριζε σπῖτι του. Μό-λις ἐμβῆκε μέσα καὶ ὁ θυρωρὸς τοῦδωσε ἓνα φακέλλο μεγάλο. Ἀπὸ τὸ σχῆμα, ἀπὸ τὸ γραψιμο, ἐκαταλαβὲ ἀπὸ ποῦ ἤρ-χετό. Ἐμείνει ἀπολιθομένος καὶ ὕστερα βιαστικὰ ἐσχίσε τὸ φακέλλο. Νέα πρόσκλησις γιὰ τὸν χορὸ τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Βαρχαλῆ.

Τέσσαρα τέσσαρα ἀνέθηκε τὰ σκαλιὰ ὡς νὰ παγῇ στὸ δωμάτιό του ν' ἀνάψῃ τὸ κερί. Ὁραῖο χαρτί χονδρό, θυμ-περό, λιθογραφημένο. Μόνο τ' ὄνομά του ἦταν γραμμένο μὲ τὸ χέρι.

— Τὸ γραψιμο τῆς Ἰουλίας, ἐσυλλογίσθηκε μὲ συγκίνησι.

Τὸ ἐκτύταζε καὶ ἐσυλλογίζετο μὲ πόση προσοχὴ τὸ ἔγραφε καὶ μὲ τί καλλιγραφία· κατὶ ὠραῖα μακρουλά γραμματα. Τοῦ ἐφάνετο πῶς δίπλα σὲ κάθε στοιχεῖο τοῦ ὀνόματός του, ἦταν γραμμένη καὶ ἡ λέξις ἔλα, ἔλα. Δέκα, εἴκοσι φοραὶς ἐ-διάβαζε τὴν πρόσκλησι καὶ ἐρροφούσε τὴν μυρωδιὰ ποῦ ἐβγαζε τὸ χαρτί, μυρωδιὰ βιολέττας, τῆς ἀγαπημένης μυρωδιᾶς τῆς Ἰουλίας.

Τὰ εἶχε χάσει. Δύο ὥρας ἔμεινε παραδομένος στὰ ὄνειρά του μπρὸς τὸ χαρτί. Ἐπειτα ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ, ἀλλὰ ἡ ιδέαις του εἶχαν ἀλλάξῃ αἰφνίδια. Ὁ χορὸς ἦταν γιὰ τὸ Σάβ-βοττο. Θὰ ἐπήγαινε.

— Μὰ τί ἄσχημα νὰ περιμένῃ κανεὶς ὡς τότε!

★

Τὸ Σάββοττο ἔφθασε καὶ ὁ Θωμᾶς μὲ τὸ φρακὸ του στάς ἐνδεκα ἔφθασεν εἰς τοῦ κυρίου Βαρχαλῆ. Αἱ αἰθουσαι, κατὰφω-τιστοι καὶ γεμάται ἀπὸ ἄνθη, ἦσαν πλήρεις κόσμου. Ἡ μου-σικὴ ἔπαιζε ἓνα βάλς τρελόν.

Μόλις ὁ Θωμᾶς εἰσῆλθε καὶ ἀμέσως εἶδε τὴν Ἰουλίαν. Τὰ βλέμματά των διεσταυρώθησαν καὶ ὁ Θωμᾶς αἰσθάνθη κατὶ τι, ὡς ἀν κτύπημα μέσα στὸ στῆθος, ἔπειτα ἔκλινε τὴν κε-φαλὴν ὡς σημείον χαιρετισμοῦ, καὶ ἐπῆγε νὰ εὕρῃ τοὺς οἰκο-δεσπότας νὰ τοὺς χαιρετίσῃ.

Εἰς τὴν θέαν του ἡ κυρία Βαρχαλῆ ἀφῆκε τὸ ριπίδι της νὰ πέσῃ πάλι καὶ τὸν ἐκτύταζε μ' ἓνα βλέμμα σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν πειράξῃ.

— ὦ! καλῶς μᾶς ἦλθες, ὠραῖε βρυκόλακα!

— Κυρία, σὰς ζητῶ συγγνώμην... ἤμουν... ξέρετε ἀδια-θετος...

— ὦ, χαίρω, διότι σὰς βλέπω πολὺ καλὰ, μολονότι εἰσθε εἰς ἀνάρρωσιν ἀκόμη, μὰ κάμετε γρήγορα γιατί ἡ Ἰουλία σὲ περιμένει γιὰ τὸ βάλς.

Ἐκεῖνος ἔτρεξε νὰ τὴν εὕρῃ. Αὐτὴ μόλις τὸν εἶδε, τὸν ἐ-κτύταζε μ' ἓνα βλέμμα ἐκφραστικὸ καὶ τὸν ἐρώτησε μ' ἓνα μειδίαμα ἐλαφρό,

— Καὶ πῶς εἶνε ἡ ὑγεία σας;

— Ὅλα τὰ ξέρε, ἐσκέφθη ὁ Θωμᾶς.

Καὶ μὲ μεγάλην στενοχωρίαν ἀπήντησε:

— Σὰς εὐχαριστῶ, δεσποινίς, εἶμαι καλλίτερα, πολὺ καλ-λίτερα· μιὰ ἐλαφρὰ ἀδιαθεσία...

— Θέλετε νὰ πῆτε ἀδιαθεσία, καὶ χρόνιος μαλιστα, διότι σὰς ἔρχονται πάντοτε σὲ ὀρισμέναις ἐποχάς.

— ὦ! σύμπτωσις σὰς ὀρκίζομαι.

— ὦ! μὴ ὀρκισθῇτε, γιατί θὰ πῆτε ψεύματα.

— Δὲν ψεύδομαι, εἶπεν ὁ Θωμᾶς συνεχόμενος ἤδη εἰς ἑαυτόν.

— Ἐλάτε δά, ἀφοῦ σὰς εἶδα στὸν δρόμο.

Ὁ Θωμᾶς ἐστάθη ἀπερῶν.

— Ναί, ναί, ἐπανελάθεν ἡ Ἰουλία, τὴν ἡμέραν τῆς τε-

λευταίας μας ἐσπερίδος, Τετάρτην, ἔξω ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον, ἐφορεύσατε ἕνα πλατὺ ἐπικνωφόρι μαῦρο, κόκκινα χειρόκτια καὶ ἕνα μεγάλο μπαστούνι, ὠμιλοῦσατε μ' ἕνα φίλο, καὶ ἀληθινὰ, ἐφαίνεσθε ἄρκετὰ καλὰ. ὦ! ἔννοια σας, ἔχω καλὰ ματία, καὶ μάλιστα τὸ εἶπα καὶ τῆς μαμάς, ἅμα ἐγύρισα.

Ὁ Θωμᾶς ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀλλ' ἡ Ἰουλίᾳ ἐξηκολούθησε, χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσῃ:

— Ἐλα, ἔλα, εἰσθε κακός· κάμετέ μου ὅμως δυὸ βόλταις βάλς καὶ κατόπιν βλέπομε ἂν θὰ σὰς συγχωρήσω γιὰ ταῖς ψευτικαῖς σας.

Ἀπὸ τὸ γλυκὸ σφίξιμό της, ἀπὸ τὸ τρυφερὸ βλέμμα της, ὁ Θωμᾶς ἐνόησεν ὅτι ὄχι μόνον τὸν ἐσυγχωρῶσε, ἀλλὰ ὅτι ἦτο καὶ εὐτυχής, διότι τὸν ἐπανεβλέπε.

Μετὰ δύο ὥρας ὁ Θωμᾶς εὐρίσκετο ἀκουμβημένος ἐπὶ τινος θύρας καὶ ἐσυλλογίζετο ὅλα τ' ἀποφινὰ συμβάντα του, ὅταν ἡ κυρία Βαρκαλὴ ἐπέρσας δίπλα του, τὸν ἐκτύπησε μὲ τὸ ριπίδι της καὶ τοῦ ἔκαμε σημεῖον νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

— Θὰ ἐρτάσωμεν λοιπὸν τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀσώτου, τοῦ εἶπεν εὐθύς, εὐθύς ἡ κυρία Βαρκαλὴ μόλις ἐκάθησε κοντὰ της.

— Δηλαδή;

— Εἰσθε κακός.

— Μὰ σὰς βεβαιῶ...

— Οὔτε λέξι. Ἡ Ἰουλίᾳ σὰς συνήντησε στὸν δρόμο προχθὲς τὴν Τετάρτη. Γιατί λοιπὸν δὲν μάς ἤλθατε οὔτε τὴν πρώτην, οὔτε τὴν δευτέραν Τετάρτην, οὔτε τὸ Σάββατον;

— Γιατί δὲν ἐμπόρεσα.

— Γιατί δὲν θελήσατε.

Καὶ προσέθηκε:

— Μὴ πῆτε τίποτε· τὰ ξέρω ὅλα.

— Πῶς! Ὅλα; εἶπεν ὁ Θωμᾶς ἐκπληκτός.

— Ναί, ὅλα, ὅλα. Ἐχὼ ἐγὼ φίλας.

Ἐπειτα κλίνουσα πρὸς τὸ αὐτίον τοῦ νέου:

— Λοιπὸν, τοῦ λέγει χαμηλοφώνως, σὰς ἀρέσει ἡ Ἰουλίᾳ;

— Μὰ, κυρία...

— Μὴ πῆτε ὄχι. Τὸ ξέρω. Σὰς ἀρέσει...

— Εἶνε ὠριστάτη, ἐψιθύρυσεν ὁ Θωμᾶς.

— Καὶ σὺς βέβαια θὰ ἐννοήσατε ὅτι δὲν τῆς εἰσθε πολὺ... πολὺ... ἀντιπαθητικός.

Ὁ Θωμᾶς ἐκοκκίνισε, ἐκιτρίνισε... δὲν ἤξευρε τί ἔχει.

— Ἐ! λοιπὸν τότε τί πρέπει νὰ συμβῇ; Γιὰ σκεφθῆτε σὺς.

— Μὰ, κυρία, ἐψιθύρυσεν ὁ Θωμᾶς πνιγμένος ἀπὸ εὐτυχία, καταλαβαίνετε καλὰ πῶς εἶνε ἀδύνατον.

— Μπα!

— Μὰ ξεύρετε... στὴ θέσι μου...

— Αὐτὸ εἶπατε καὶ στήν θειά σας. Πολὺ πλουσία εἶ; Πρέπει ν' ἔννε κανεὶς τρελὸς σὰν καὶ σὰς γιὰ νὰ ἔχη τέτοιαις ιδέαις.

— Ἀλλὰ, κυρία, καὶ ὁ κύριος Βαρκαλὴς ὁ ἴδιος...

— Ἐ! λοιπὸν θέλετε νὰ σὰς πῶ τί εἶπεν ὁ κύριος Βαρκαλὴς ἅμα τὰ ἔμαθε; εἶπε πῶς εἰσθε...

Ἐστάθη.

— Ὅχι, ὄχι, προτιμῶ καλλίτερον νὰ σὰς κάμω μιὰ παραγγελία γιὰ τὴν θειά σας.

— Τί;

— Νὰ τῆς πῆτε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ φόρεμά της τὸ λιλά.

Ἡ κυρία Βαρκαλὴ ἠγέρθη καὶ μ' ἕνα καὶ μόνον βλέμμα της ἐτελείωσε τὴν ὁμιλίαν της. Ὁ Θωμᾶς ἔμεινεν ὡς ἀποβλακωμένος, καὶ ἀπὸ ἕνα μειδίαμά του κατόπιν ἐνόησεν ἡ Ἰουλίᾳ τί ἐδήλου ἡ μυστικὴ συνδιαλέξις του μὲ τὴν μητέρα της.

Ἡ θειά Κατίνα παρ' ὀλίγο νὰ πᾶθῃ ἀποπληξία, ὅταν τὸ πρῶνι σταῖς πέντε ἦλθεν ὁ Θωμᾶς νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ λιλά φόρεμά της.

(Κατὰ τὸν Paul Bonhomme).

Αἰσιώπου

ΤΕΛΟΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΟΡΙΝΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘ. 10

Μόνον εἰς τὸ ἡμέτερον Βιβλιοπωλεῖον εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἀποκλειστικῶς αἱ ἐξῆς ἡμῶν ἐκδόσεις:

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ μετὰ εἰκόνων, ἔτος Α' Φρ. 6	
» » » » » Β' » 6	
» » » » » Γ' » 8	
» » » » » Δ' » 8	
» » » » » Ε' » 8	
» » » » » Σ' » 8	
» » » » » Ζ' » 8	

ΣΗΜ. Τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, εἶνε περιοδικὸν πρὸ ὀκταετίας ἐκδιδόμενον, ἐν ᾧ ἐδημοσιεύθησαν καὶ δημοσιεύονται τὰ ὠραιότερα καὶ καὶ δραματικώτερα Μυθιστορήματα καὶ τὰ χαριέστερα διηγήματα, μεταπεφρασμένα καὶ πρωτότυπα. Ὁλόκληρος ἡ σειρά τῶν «Ἐκλεκτῶν» ἀπαρτιζομένη ἐξ 620 τυπογραφικῶν φύλλων, κοσμουμένων ὑπὸ 350 μεγάλων εἰκόνων ἐν Παρίσις ἐξεργασμένων, ἀποτελεῖ ὁλόκληρον Μυθιστορικὴν Βιβλιοθήκην. Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας ν' ἀποκτήσωσιν ὁλόκληρον τὴν σειράν τῶν Ἐκλεκτῶν, παραχωροῦμεν αὐτὴν ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς τιμῆς τῶν 52 φράγκων, ΔΙΑ ΜΟΝΟΝ ΦΡΑΓΚΑ 40.

ΤΑ ΔΥΟ ΔΙΚΝΑ, μυθιστορία Αἰμ. Ρισβούργ, τόμ. 4 Φρ. 1,60	
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνυάλη » 2 —	
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ὑπὸ Γεωρ. Βαλαβάνη » 50	
ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά, υἱοῦ . . . » 2 —	
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ μυθιστορία ὑπὸ Γρηγορίου Ξενοπούλου » 2 —	
ΜΙΚΟΛΑΣ ΣΙΓΑΛΟΣ, μυθιστ. ὑπὸ Γ. Ξενοπούλου » 2 —	
ΤΟ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ, ὑπὸ Γρηγορίου Ξενοπούλου » 50	
ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μεταφρασίς Ι. Ίσιδωρίδου Σκυλίτση » 1,50	
ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, μυθιστορία Ἰωαν. Βαλέρα, μεταφρ. Ἀντωνίου Φραβασίλη » 2 —	
Η ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΗ, μυθιστ. Α. Matthey μετὰ 13 μεγάλων εἰκόνων » 1,20	
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, μυθιστ. Καρόλου Μερουβέλ, μετὰ 28 μεγάλων εἰκόνων » 2,80	
Ο ΑΗΣΤΗΣ, μυθιστ. Ἀλεξ. Δουμά, πατρός μετὰ μεγάλων εἰκόνων » 50	
ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΥ, μυθιστ. Ἀλεξ. Δουμά, τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 960 μεγ. σελίδων » 6 —	
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ, μυθιστορ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τῶν Ἀπομνημονευμάτων Ἰατροῦ), τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 720 μ. σελίδων » 4,50	
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τοῦ Περιδεραίου τῆς Βασιλίσσης) τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 544 μεγάλων σελίδων . . . » 3,50	
Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τοῦ Ἀγγέλου Πιτοῦ) τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 1260 μεγάλων σελίδων » 10 —	
Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τῆς Κομήσσης Σαρνὺ) τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 260 μεγάλων σελίδων . . . » 3 —	

ΣΗΜ. Ἡ κατὰ φυλλάδια ἐκδοσις τῆς Κομήσσης Σαρνὺ καὶ τοῦ Ἰπποτοῦ τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, πλησιάζει πρὸς τὸ τέλος. Ὁλόκληρος ἡ σειρά, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν: Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων, Περιδεραίου τῆς Βασιλίσσης, Ἀγγέλου Πιτοῦ, Κομήσσης Σαρνὺ καὶ Ἰπποτοῦ τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, θὰ τιμᾶται φρ. 27. Ὁ ἀποστέλλων ΜΟΝΟΝ ΦΡ. 20 λαμβάνει τοὺς ἔξῃ ἐκδοθέντας τόμους καὶ τὰ ὀλίγα ἐκδοθῆσόμενα φυλλάδια τῆς Κομήσσης Σαρνὺ καὶ τοῦ Ἰπποτοῦ τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, μέχρι συμπληρώσεως τοῦ λαμπροῦ τούτου ἔργου τοῦ γήτορος Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ ἐξεκρίσθη ὁλόκληρος ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις.

Σὺν τῇ αἰτήσει προκαταβάλλεται καὶ τὸ ἀντίτιμον.